

அதிகாலை ஐந்துமணி. அறையின் கதவு தட்டப்படும் சத்தம். எரிச்சலாக இருந்தது. சட்டகைபட போடாமல், பனியனுடன் சனென்று கதவதைத் திறந்தனே.

அங்கே... அறிமுகமில்லாத ஒரு சிறுவன்.

“யாரப்பா நீ காலங்காத்தால வந்து கதவதைத் தட்டி உசிரவைங்குறே... எதுக்கு...?”

கொட்டாவி விட்டபடி கட்டினேன்.

தெருவில் பாலக்காரர்களின் சகைக்கிள் 'பெல்' ஒலி.... இடல்விக் கடையில் ஒலிக்கும் பக்திப்பாடல்..... ஆகியன வகையையே வரவற்றேறன.

அந்தச் சிறுவன், என்னை ஏறஇறங்க நோக்கினான். வலக்கரம் நற்றெறிக்குச்சென்றது. “சலாம்” போட்டான்.

“வணக்கம் சார் எம்பரே சூப்பூறுமணியன் ... வயசுபன்னிரண்ட்டு... எல்லாரும் என்னய “சூப்பூறு”ண்ணு கப்பிடுவாங்க... வீ டுவீ டாய்ப்போயி அவங்கசொல்ல வலையை சஞ்சு குடூப்பனே....”

பச்சினில் பணிவு. பார்வையில் கம்பீரம். “மனக்கமேரா” வில் அவன்கை “கிளிக” செய்தனே.

தொடர்ந்து அவனே பச்சினான்.

“நதேத்து பகல் பராவும் நீங்க வீ டுதடே அலஞ்சதும்., பச்சாரி அருணாசலம் ஐயா தயவால சாயந்தரம்போல இந்த “ரம்” கடைசைசதும்... வரையில் எனக்குத்தெரியும்....”

நான் குறுக்கிட்டனேன்.

பழைய வீட்டு....! கனவிலும் விலகாதவர்களாக கடன்கொடுத்துத் தோர் பட்டியல்....!

“சார்.... நீங்க அவசரப்பட்டு சலுகைபண்ணி, புதிசா குடம் வாங்கிக் கிட்டிருக்க வணைமாம்.... எங்கவட்டல் அஞ்சுகுடம் இருந்திச்சு.... அதில ஓண்ணுதான் இது.... மிச்சக் குடமே எங்களுக்குப் போதும்....”

பச்சிலத்திரும்பியதைக் காட்டினான்.

அவனை எனக்குப் பிடித்துப்போனது. அருகேசென்று ஆதரவாகப் பச்சினனே.

“உங்கப்பா இப்போ எங்கே இருக்காங்க....?”

“எங்கே எவகட்ட இருக்கோ யாருக்குத் தெரியும்....? ஆனா, நிச்சயமா இன்னும் சாகல்ல.... அதுமட்டும் நல்லாத் தெரியும்....”

அவன் பச்சிலவே வறும்புத் தெரிந்தது. மனதுக்குள் கனத்தது.

“கேக்கவே கஷ்டமாயிருக்கப்பா....”

“இதில கஷ்டம் என்னசார் இருக்கு.... எங்ககட்ட இருக்கிறவரைக்கும், ஓழைக்கிறதுட்டுப் பாராத் தையும் தண்ணிபோட்டு சலுகை பண்ணிட்டு வந்து, என்னையும் அம்மாவையும் போட்டு அடிச்சு, ஓதச்சு இம்சைபண்ணும்....! அம்மா பிச்சுத்திச் சேத்து வச்ச துட்டையும் புடும்பு கிட்டும் போயிடும்....! இப்ப அந்தத் தொல்லையும் இல்லலை....! எனக்கு ஸ்கூலும் இல்லலை....!”

“அதுக்காக ஸ்கூலுக்குப் போறதை ஏன் நிறுத்திட்டே....? கஷ்டம், கஷ்டம்தான் சொல்லி இப்பிடியே ஓவ்வொரு பசங்களும் படிக்காம இருந்திட்டா, நாட்டுநெலமை நாளகைக்கு என்னாகும்....?”

“நீங்க ஓண்ணுசார்.... வீட்டு நெலமையைப் பாடையில் ஏறும்....! இந்த லட்சணத்தில், படிச்சு, நாட்டு நெலமையைப் பல்லக்கில ஏத்தணும்னா.... நடக்கிற சமாச்சாரமா....? எழுத்தத் தெரியும்.... படிச்சுப் புரிஞ்சுக்கத் தெரியும்.... அது போதும் சார் எனக்கு....”

“அப்ப என்னதான் பண்ணப்போறே....?”

“புதுசா என்னசார் பண்ணப்போறனே.... அதுதான் இப்ப பண்ணனே.... காலங் காத் தால எந்திரிக்க வேண்டியது.... வீட்டுக்குத் தண்ணி புடிச்சுக் குடக்கவணையது... கடையில் மளிகைச் சாமான், ரசேன் சாமான் வாங்கிக் குடக்கவணையது.... தண்ணி பில்லு, கரண்டி பில்லு கட்டிட்டு வரவேண்டியது.... இன்னும் எத்தினையோ இலாகாக்கள் கையில் இருக்கு.... அப்பப்போ எல்லாத்துக்கும் துட்டுக் குடும்பாங்க.....”

“அந்தத் துட்டெல்லாம் என்னபண்ணுவே.... பங்கில ஏதும் போட்டுவச்சிருக்கியா?” கேட்டனே நான்.

அவனின் பார்வை தரையை நோக்கியது. சலிப்பாகப் பச்சினான்.

“அம்பது ரபுவாயா இருந்தா என்ன.... அம்பதுலட்ச ரபுவாயா இருந்தா என்னசார்....
எங்கம்மா ஓரயேயொரு வசெயத்தமைட்டும் ரொம்ப ஸ்ராங்கா சொல்லிக்
கூட்டுத்திருக்கு....

“அடிமைப்பட்டும் வாழ்ந்தாலும், கடமைப்பட்டும்வாழாதே....” ன்னுதான் அது....
மத்தவங்க எல்லாருமே என்னய ஒருவலைகை காரணப் பாக்கிறப்ப, நீங்கமட்டும்
உங்க கட்டப்பொறுந்தவன் போல பாக்கிறீங்க, பழகுகிறீங்க.... இதே பெரிய கடன்தான்
சார்.... ஆனா ஒதுக்கவோ, இல்லவே ஒதுக்கவோ முடியல்ல.... இது மட்டும்மே
போதும் சார்.... நான் அம்மாபுள்ளை..... எந்த நலமையிலும் எங்கம்மா சொல்லதை
தட்டமாட்டனே சார்....”

அவன் புறப்பட்டும் சினென்றுவிட்டான். எனக்குள் ஒரு முடிவெடுத்தனே.

“இந்த, கோவில் கொடியை முன்னிட்டும் வளியூரிலிருந்து நண்பர்களும்,
உறவினர்களும் சுவாமிதரிசனம் செய்யவும், தமதுநட்பு – உறவுகளைச் சந்திக்கவும்
வருவார்கள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான், நானும் சும்புறும் வீட்டுக்குப் போவது
சரியாயிருக்கும்.... கோவிலில் சுவாமிதரிசனம் செய்துவிட்டு, அப்படியேசென்று
சும்புறுவின் தாயாருக்கு எனது வணக்கத்தைத் தெரிவித்துவிட்டு, நலத்தையும்
விசாரித்துவிட்டு வரவேண்டும்.... அதிலும் முக்கியமாக, சும்புறுவை மகனாகப்
பெத்ததுக்கு நீங்க ரொம்பவும் புண்ணியம் பண்ணியிருக்கணும்.... என்று
அவர்களது காதும், மனதும் குளிர நரேலவே சொல்லிவிட்டு வரவேண்டும்....”

“செல்லும்போது பழங்கள், பண்டங்கள் வாங்கவேண்டும்... அப்போது
பணத்தாக்கு முழிக்காமல்., முன்னறே பாடாக எடுத்து வகைகலாம்.....”

இருநூற்றாபா பணத்தை எடுத்துத் தனியே வதைத்தனே.

அதிகாலை தண்ணீர் பிடித்துவகைக்க சும்புறுவரவில்லை. நானும் அலட்டவில்லை.

“என்னவலையிருக்கோ.... சரி..சரி.. சாயங்காலம் பாத்துக்கலாம்.....”

பபிசாரி அருணாசலம் அண்ணாச்சி பரபரப்பாக வந்தார்.

“நம்ம சும்புறும் பயலோட அம்மா தவறிப்போச்சு.....”

விறதைத்துப் போய்விட்டனே நான். சிலநிமிடங்கள் எதுவாமே செய்ய முடியவில்லை.

சட்டபைப் பையிலிருந்து அலபைசேயை எடுத்து, கம்பனியின் பகலந்ரே
“வாசமனேிடம் விபரத்தசைச் சொல்லி, பரிய மனேஜேர் வந்ததும் நான் லீ வு
சொன்னதாக சொல்லும்படி பசே நினதைத் தனே. வாசமனேின் போன் “சுவிட்ச் ஆப்”
ஆக இருந்தது.

வறே வறியில்லை. ஒன்பது மணிபோல் கம்பனிக் குப் போய் ஒழுங்காக
லீ வுலெட்டர் கொடுத்துவிட்டுத்தான் வரணும். அலபைசேயில் சொல்வது பரிய
மனேஜேருக்குப் பிடிக் காது.

அருணாசலம் அண்ணாச்சியை நோக்கினனே.

“அண்ணாச்சி..... நீ ந்க முன்குட்டியே போய்டுங்க.... நான் கம்பனிக் கு போய்
லீ வு சொல்லிட்டு வந்த்டுறனே.....”

“ஆகட்டும்பா.... ரொம்ப நேரம் லடே பண்ணிடாத.... அப்புறம் துக்கிட்டாங்கண்ணா
பின்னாடி வருத்தப்பட்டு பிரயோஜனம் இல்ல....”

கம்பனி மனேஜேர் வரும்போது மணி பத்தரை ஆகிவிட்டது. விபரத்தசைச் சொல்லி,
வளியே வரும்போது, மணி பதினொன்று.

அலபைசே அலறியது. அதிலே அருணாசலம் அண்ணாச்சி.

“என்னப்பா இம்புட்டு லடே பண்ணிக்கிட்டிருக்கே.... நீ ர்மலை எடுக்கக்
கழைபிட்டாங்க.... ஒரு மணிக் குள்ள துக்கிடுவாங்கண்ணு பசேக்கிராங்க....”

எனது பதிலை எதிர்பாராமல் பசேசதைத் துண்டித்துவிட்டார்.

ரபுமுகு வந்துவிட்டனே. ஏற்கனவே ஒதுக்கிவதைத் திருந்த இருநிறுர்பா பணம்
என்னை ஏளனம் சயெத்தது.

“என்போன்ற பணம் மட்டும் நிலயானதல்ல என்று நினகைக் காதே.... எங்களை
வதைத்து அதசைச் சயெயலாம், இதசைச் சயெயலாம் என நினதைத்துப் போடும்
திட்டங்களும் நிலயானதல்ல....”

பழமும், பண்டமும் வாங்க வதைத் திருந்த அந்தப் பணத்திற்கு அழகான
ரோஜாப்பிமலை வாங்கினனே.

கண்டதும் ஓபிவந்தான்சுப்புறும். கட்டிப்பிடித்துக் கதறினான்.

அவனது இழப்புக்கிடங்கு மிகவும் ஆழமானது. அதை ஆறுதல் வார்த்தகைளால்
நிரப்ப நினபைத்து அர்த்தமற்றது.

ரோஜாப்பி மலையை அந்த அம்மயாரின் பிதவூடல்மீது சாத்தினனே.

வாழும் காலத்தில் பார்த்து, வாழ்த்துப்பறெ நினதைத் தவன், இப்போ வாழ்க்கையை
முடித்தபின், வழியனுப்ப வந்திருக்கின்றனே.

